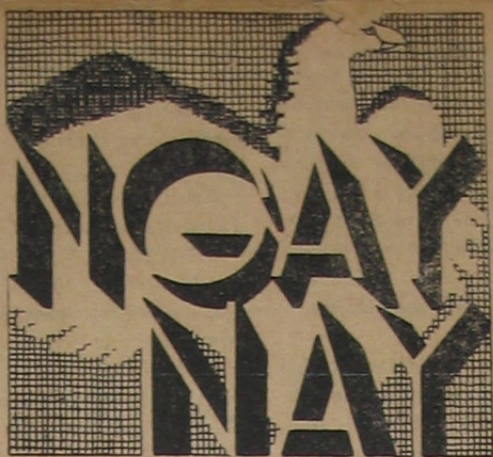

1° TIỂU

THUYẾT

4 KỲ DẶNG HẾT MỘT TRUYỆN DÀI

TIẾNG SÁO THIÊN THAI

XE ột-ò rẽ sang tay trái rồi bắt đầu lên dốc. Thảo nhìn con đường treo leo, in hằn lên sườn núi, trong đám lau sậy, đám cỏ lá dài và sắc, lắc đầu lo ngại. Lên tiếng, chàng bảo tài xế :

— Anh đi cẩn thận nhé.

Tuy câu nói không ăn thua gì, Thảo thấy vững tâm. Xe từ từ lên cao ; không khí nhẹ và trong dần. Một ngọn gió mát, từ trong thẳm làm đưa lại, phảng phất những mùi hương lạ. Thảo cúi đầu nhìn xuống chân núi, thoáng thấy một giòng suối róc rách chảy dưới những mỏm đá cheo leo, chàng rung mình sợ hãi. Những cây lớn từ cạnh suối mọc vọt lên, phong-lan bám khắp thân gọi trong chi chàng cảnh âm u hùng tráng của sơn lâm. Chàng vội nhắm mắt sưa đuôi hình ảnh ấy, cố nghĩ đến cuộc hội kiến ngày mai với ông luân và cố gạt rữa những câu chàng sẽ trả lời cho được lưu loát.

Bỗng chiếc xe ô-tô rít lên một tiếng rồi dừng dừng lại. Thảo lo lắng hỏi :

— Cái gì thế ?

— Dạ, hình như nghet săng.

Người tài xế nhanh nhen nhảy xuống đất, mở mui xe hý hoáy chữa. Thảo cau mày tỏ ra vẻ phật ý, hỏi :

— Có lâu không, anh ?

— Dạ, bầm quan lâu.

TRUYỆN NGÂN của HOÀNG-ĐẠO

— Nếu vậy thì tôi xuống nghỉ một lát.

Thảo chưa nhắc thân thể bẻ vẹo

của chàng lên, thì người linh lệ ngồi cạnh tài xế đã vội vã xuống mở cửa xe, rồi kinh cẩn dừng nép

một bên, tay không rời quả nắm kèn. Thảo lấy làm vừa ý, khoan thai vén áo bước xuống đường, đồng dục nhìn chung quanh. Ô-tô đã lên hết dốc, đến một khoảng đồng cao, núi đá lởm chởm bao bọc. Trước mặt Thảo, mấy thửa ruộng đồi mới vỡ màu gạch non đi đến chân một trái núi sừng sững, đột ngột như một tòa lâu đài không lồ đồ sộ của một thời đại đã liêu diệt. Thảo nghĩ :

— Chỗ này chắc nhiều chim. Lần sau ta phải đem súng đi bắn mới được.

Bỗng chàng quay lại. Chàng vừa nghe thấy tiếng cãi nhau. Người lái xế đương mắng một người nhà quê cuốc đất ở cạnh đường.

— Không đây à ? Không đây thì rồi người ta quật vào lưng ấy. Anh không biết đây là xe quan à ?

Người nhà quê không sợ hãi, mỉm cười một cách khinh thị, ung dung đáp :

— Xe quan với xe dân thì khác gì nhau. Nói khô thì nhười ta đây hổ, làm phúc, chứ bắt nạt ai. Quan của anh có muốn đi thì ra mà đây lấy.

— À ! bướng nhỉ.

Khi người nhà quê trả lời, Thảo đề ý nhìn. Chàng lấy làm lạ, nghĩ :

— Sao có người giống ông tham Mão thế được. Cũng cái giọng nói quả quyết, cũng cái trán rộng trên cặp mắt to và sáng, cũng khuôn mặt vuông. Cả đến cử chỉ cũng